

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci žalobce: **A. R., a. s.**, se sídlem, zastoupený Mgr. Pavlem Říčkou, advokátem se sídlem Litevská 8/1174, 100 00 Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2012, č.j. 112374/2012/KUSK, sp. zn. SZ_090144/2012/KUSK,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 24. 7. 2012, č.j. 112374/2012/KUSK, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Příbram ze dne 27. 4. 2012, č. j. MeUPB/2012/OE/KL/1. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 43 odst. 5 písm. b) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“) změnil své rozhodnutí ze dne 14. 12. 2011, č. j. MeUPB 84125/2011/OE/KL, kterým bylo žalobci povoleno provozování 2 ks výherních hracích přístrojů v provozovně, se sídlem, , v období od 1. 1. 2012 – 31. 3. 2012.

Rozhodnutí žalovaného napadá žalobce žalobou a navrhuje zrušit rozhodnutí žalovaného, i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Postatou žaloby je námitka, že se správní orgány v žalobou napadených rozhodnutích nedostatečně vypořádaly s jeho podnětem, neboť se nezabývaly otázkou správních poplatků. Nevzaly v úvahu, že právní úprava účinná od 1. 1. 2012 provedená zákony č. 300/2011 Sb. a č. 458/2011 Sb. je včetně přechodných ustanovení protiústavní. Žalobce tuto změnu právní úpravy týkající se správních a místních

poplatků vybíraných v souvislosti s povolením a provozováním výherních hracích přístrojů a její důsledky v oblasti správních poplatků rozsáhle popisuje. Považuje ji za protiústavní a navrhuje, aby soud řízení přerušil a podal v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky podnět k Ústavnímu soudu. V důsledku této právní úpravy byl totiž žalobce povinen pro rok 2012 platit správní poplatek dvakrát. Proto součástí rozhodnutí správního orgánu I. stupně měl být také výrok o vrácení nezkonzumované části správního poplatku vyměřený a zaplacený před 31. 12. 2011, neboť od 1. 1. 2012 žalobce již platil poplatky jiné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně vydal dne 14. 12. 2011 rozhodnutí o povolení provozování 2 ks výherních hracích přístrojů. Před vydáním tohoto rozhodnutí uhradil žalobce (tj. ke dni 13. 12. 2011) v souladu s § 18 odst. 6 zákona o loteriích, účinného do 31. 12. 2011, správní poplatek ve výši 20 000 Kč podle položky 21 písm. c) zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011. Jelikož rozhodnutí o povolení provozování výherních hracích přístrojů bylo vydáno až po zaplacení uvedeného správního poplatku, nebylo v něm o povinnosti tento poplatek zaplatit vůbec rozhodováno. Pouze v rámci odůvodnění bylo konstatováno jeho zaplacení. V návaznosti na podnět žalobce ze dne 10. 4. 2012 označený jako „Věc: zahájení přezkumného řízení“, vydal správní orgán I. stupně podle § 43 odst. 5 písm. b) zákona o loteriích rozhodnutí ze dne 27. 4. 2012. Ohledně správních poplatků správní orgán I. stupně žalobci v přípisu ze dne 27. 4. 2012 sdělil, že důvody pro změnu svého rozhodnutí neshledal. V rámci odvolacího řízení žalovaný odvolání proti rozhodnutí ze dne 27. 4. 2012 zamítl, neboť dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně neměl důvod se v rámci postupu podle § 43 odst. 5 písm. b) zákona o loteriích problematikou správního poplatku zabývat, neboť o něm v původním rozhodnutí rozhodováno vůbec nebylo.

V replice žalobce již jen dále rozvádí argumentaci týkající se protiústavnosti právní úpravy týkající se správních poplatků.

Ze správního spisu vyplynuly tyto pro věc podstatné okolnosti:

Změna rozhodnutí byla provedena v návaznosti na podání žalobce ze dne 10. 4. 2012, kterým s odkazem na novou právní úpravu plynoucí ze zákona č. 300/2011 Sb. a zákona č. 458/2011 Sb. účinnou od 1. 1. 2012 obecně požadoval, aby byla z moci úřední zahájena přezkumná řízení jednak ve věci rozhodnutí vyměřujícího povinnost uhradit správní poplatky za povolení provozování výherních hracích přístrojů a jednak ve věci rozhodnutí stanovujícího povinnost uhradit místní poplatky za 1. čtvrtletí 2012 vyměřený v souvislosti s provozováním každého výherního hracího přístroje podle § 10a zákona č. 265/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 27. 4. 2012 změnil rozhodnutí ze dne 14. 12. 2011 ve výroku č. IV., kterým bylo žalobci uloženo provozovat loterii nebo jinou obdobnou hru za podmínek stanovených pod body 1 – 11. Mezi těmito podmínkami oproti původnímu rozhodnutí chybí podmínka, dle které byl žalobce povinen jednak odvést po uplynutí účetního období část výtěžku na účet města Příbram a jednak ve smyslu obecně závazné vyhlášky č. 6/2010 ze dne 13. 12. 2010, o místním poplatku za provozovaný výherní přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, uhradit místní poplatek na účet města Příbram. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že s účinností od 1. 1. 2012 již není oprávněn vybírat místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj ani odvod části výtěžku na veřejně prospěšný účel, proto byly uvedené podmínky vypuštěny.

Přípisem ze dne 27. 4. 2012, čj. MeUPB 23093/2012/OE/KL/2, správní orgán I. stupně žalobci ve věci správních poplatků sdělil, že v případě, kdy byla žádost o povolení provozu výherních hracích přístrojů podána před 1. 1. 2012, byl správní poplatek zaplacen dle položky 21 písm. c) přílohy zákona o místních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011, tj. za

vydání povolení k provozování každého výherního hracího přístroje. V tomto případě bylo vybrání příslušných správních poplatků zcela v souladu s přechodnými ustanoveními zákona č. 458/2011 Sb. (konkrétně čl. LXXVIII bodu 1). V těchto případech proto neexistuje důvod pro zrušení či změnu vydaných povolení k provozu výherních hracích přístrojů.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť oba účastníci řízení s takovým postupem soudu vyslovili souhlas ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Uvedení žalobních bodů je z důvodu, že určuje rozsah soudního přezkumu, povinnou náležitostí žaloby [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Neplatí tedy, že by soud prováděl „obecný přezkum“ nezávislý na žalobních bodech.

V souzené věci je podstatou žaloby a fakticky jediným žalobním bodem námitka, že se správní orgány v žalobou napadených rozhodnutích nedostatečně vypořádaly s podnětem žalobce ze dne 10. 4. 2012, neboť se nezabývaly otázkou správních poplatků. Veškerá další argumentace pak směřuje právě k této problematice. Naopak ve vztahu k problematice místních poplatků žalobce nic nenamítá. Pouze tato problematika přitom byla předmětem žalobou napadených rozhodnutí, což je zjevné ze shora učiněné rekapitulace věci. Takový postup správních orgánů soud považuje za správný, a to hned ze dvou důvodů.

Předně žalobou napadená rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bylo vydáno podle § 43 odst. 5 písm. b) zákona o loteriích. Podle tohoto ustanovení orgán, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, může již vydané povolení doplnit nebo změnit, vyžaduje-li to řádné provozování loterie nebo jiné podobné hry nebo veřejný zájem. Postup předvídaný citovaným ustanovením je zjevně postupem „z moci úřední“. Je tedy na uvážení správního orgánu, aby sám posoudil naplnění podmínek pro aplikaci daného ustanovení a v návaznosti na svoji úvahu již vydané povolení doplnil nebo změnil. Může tak učinit i bez jakéhokoli podnětu. Je-li přitom ze strany adresáta již vydaného povolení učiněn podnět, není správní orgán z logiky věci takovým podnětem, co do rozsahu či obsahu požadované změny, vázán. Správní orgán zavazuje toliko zákon. Proto vydané povolení doplní či změní jen tehdy, vyžaduje-li to řádné provozování loterie nebo jiné podobné hry nebo veřejný zájem. Pro úplnost lze dodat, že jedinou povinností, kterou lze ze strany správního orgánu ve vztahu k podanému podnětu žalobce dovodit, byť to ze samotného zákona o loteriích nevyplývá, je povinnost informovat žalobce o tom, jak s tímto podnětem naložil, a to s ohledem na úpravu přezkumného řízení v jiných procesních rádech. Tuto povinnost správní orgán I. stupně splnil, neboť ve vztahu k problematice místních poplatků vydal napadené rozhodnutí a ve vztahu. Ve vztahu k problematice správních poplatků žalobce informoval přípisem ze dne 27. 4. 2012, čj. MeUPB 23093/2012/OE/KL/2, přičemž, jak bude uvedeno dále, je zřejmé, že se tak událo v jiném procesním režimu, byť to z daného přípisu výslovně neplyne.

Lze tedy učinit dílčí závěr, že již jen z důvodu povahy aplikovaného postupu problematika správních poplatků nemusela být obsahem žalobou napadených rozhodnutí.

Druhým důvodem, pro který považuje soud postup správních orgánů za správný, je skutečnost, že rozhodování o správních poplatcích, byť se dělo v souvislosti s vydáním povolení k provozování výherních hracích přístrojů, se odehrávalo v zcela jiném procesním režimu. Rozhodnutím ve věci vydání povolení k provozování výherních hracích přístrojů totiž správní poplatek vyměřen nebyl. Na tom nic nemění ani konstatování správního orgánu I. stupně v odůvodnění jeho rozhodnutí o tom, že předmětný správní poplatek byl uhrazen. Jde toliko o vyjádření konstatační povahy, a to z důvodu, že zaplacení příslušného správního poplatku [podle položky 21 písm. c) sazebníku správních poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2011] bylo podle právní úpravy plynoucí z § 5 zákona o správních poplatcích

předpokladem pro vydání povolení. Vyměření a zaplacení správního poplatku proto již jen z povahy věci muselo nastat dříve, než došlo k vydání povolení k provozování výherních hracích přístrojů. Jelikož v rozhodnutí, které bylo v dané věci měněno rozhodnutím správního orgánu I. stupně, nebylo rozhodováno o povinnosti platit správní poplatek, nemohla být tato problematika řešena ani v rozhodnutí žalobou napadeném.

Soud proto uzavírá, že námitka žalobce, že bylo povinností správního orgánu I. stupně a potažmo i žalovaného, zabývat se i problematikou správních poplatků, není důvodná. Z uvedených důvodů rovněž nebylo zapotřebí, aby soud se zabýval ústavností nové právní úpravy správních poplatků.

Nad rámec nutného odůvodní lze dodat, že chce-li žalobce řešit i otázku podle jeho názoru nezákonně vybraných správních poplatků, musí k tomu využít příslušných procesních institutů obsažených v zákoně o správních poplatcích, potažmo s ohledem na § 2 odst. 3 písm. a) a § 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů institutů obsažených v tomto právním předpise.

Žalobce se svými námitkami neuspěl a jiný důvod, pro který by bylo z moci úřední třeba vyhovět žalobě, soud neshledal. Žalobu proto zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16. května 2013

Za správnost:
Božena Kouřimová

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 16. 5. 2013 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].